

— «Κύριε!» εἶπεν ὁ Μότσαρτ, — «ποῖος εἰσθε;»

— «Τοῦτο δὲν σὰς ἐνδιαφέρει, — τελειώσατε τὸ ἔργον, καὶ μετὰ ἓνα μῆνα θὰ ἐπιστρέψω νὰ παραλάβω αὐτό.»

Τὸ πᾶν ἦτο τόσον παράδοξον, ὥστε ἡ ἰδέα κατέλα-
βε τὸν Μότσαρτ, ὅτι ἦτο προμῆνυμα τοῦ θανάτου του,
ἐξηκολούθησεν ὁμως τὸ ἔργον του, κατὰ δὲ τὴν προσ-
διορισμένην ἡμέραν ὁ ξένος ἐπαρουσιάσθη, εὔρε δ' ἀ-
ληθῶς τὸ ἔργον τελειωμένον, ὁ Μότσαρτ ὁμως εἶχεν
ἀποθάνει. Ὁ δ' ἐπιτάφιος ὕμνος ἦτο τῶ ὄντι διὰ τὴν
κηδεῖαν του!

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ

Α'.

Μάνα μὲ πέντε ὄρφανὰ, 'στὸ μεγαλειτέρῳ της
Παιδάκι, εἶπε μὴν αὐγῇ,
Κ' ἐστάλαξε 'στὴ μαύρῃ γῇ,
Σιγᾷ τὸ δάκρυό της.

— «Εἰς τὸ σχολεῖό σου πήγαινε, παιδί μου πικραμένο,
«Μὲ καλαθάκι ἀδειανό...
«Θὰ πᾶς, φτωχό μου ὄρφανό,
«Καὶ πάλι πεινασμένο.

«Καὶ τ' ἄλλα τ' ἀδελφάκιά σου ψωμάκι δὲν θὰ ἰδοῦνε·
«Ἀλλοίμονον, ἔχει τιμὴ
«Πολὸ μεγάλη τὸ ψωμί
«Γιὰ 'κεῖνους ποὺ πεινοῦνε!...»

Μὲ καλαθάκι ἀδειανὸ κι' ὡς τὴν καρδιὰ θλιμμένο,
Τὸ ἔρημο 'κεῖνο φτωχό,
Εἰς τὸ σχολεῖό του μοναχό
Τραβοῦσε τὸ καυμένο.

Περνοῦσε ἀπὸ κάτασπρον μικρὸ ἔρημοκλήσι·
Τοῦ φάνηκε ὡσάν φωλιά,
Ὅπου ζεσταίνει τὰ πουλιά,
Χιονιάς ὅταν φυσήσῃ.

Σὰν μάνας εἶχε ἀγκαλιὰ τὴ θύρα ἀνοιγμένη·
Καὶ μ' ὀλοπρόθυμη σπουδῇ,
Ἐμπῆκε μέσα τὸ παιδί
Μ' ἐλπίδα φοβισμένη.

Εἰς τοῦ Σωτῆρος τὸ ναὸ ἐστέναξε κ' ἐστάθη,
Κι' ὡς νᾶχ' ἐμπρός του τὸ Χριστό,
Τοῦ ἔλεγε γονατιστό,
Ἀπ' τῆς ψυχῆς τὰ βάθη.

Β'.

«Χριστέ, δὲν ἔχομε ψωμί 'στὸ σπῆτί μας καὶ κλαίω·
«Ἴδὲ τὸ καλαθάκι μου ἂν ψέμματα σοῦ λέω...
«Ἐγὼ εἶμαι καλὸ παιδί, μοῦ εἶπε ἡ μητέρα,
«Καὶ δὲν πειράζει νηστικὸ νὰ μείνω καὶ μὴν ἡμέρα.
«Μὰ τὰ μικρὰ τ' ἀδελφιά μου, καὶ ἡ μικρή μας Φρόσω
«Δὲν εἶναι κρίμα νὰ πεινοῦν νύχτα καὶ ἡμέρα τόσο;
«Καλὰ, ἐμᾶς μᾶς ἄφρητες καὶ δὲν μᾶς συλλογᾶσαι,
«Ὅμως τὴ Φρόσω δὲν μπορεῖς νὰ πῆς πῶς δὲν λυπᾶ-
[σαι...!
«Νό, σοῦ τὰ εἶπα ὅλα μας τὰ βράσανα καὶ λύπαις,
«Γιὰ νὰ μὴ λέγῃς ὕστερα γιατί δὲν μοῦ τὸ εἶπες!...
.....»

Γ'.

Σὰν σχόλασε, ὦ τί χαρά! Ὡσάν πουλιά πετοῦσαν
Τ' ἀδελφιά του μέσ' 'στὴν αὐλὴ
Μαζῇ κ' ἡ Φρόσω ἡ καλή,
Καὶ σὰν τρελλὰ γελοῦσαν.

Καινούρια ροῦχα καὶ ζεστὰ φοροῦσε τὸ καθένα,
Κι' ὅταν τὸ εἶδαν νὰ φανῇ,
Χαρᾶς ἀφῆσανε φωνή,
Μεγάλῃ τὰ καυμένα.

— «Ψωμάκι τώρα ἔχομε, μικρὸ μου λυπημένο,
«Τοῦ εἶπ' ἡ μάνα του, κι' αὐτὸ
«Ὅπου 'στὰ χέρια μου κρατῶ
«Χρυσάφι γεμισμένο!

«Ἀπ' ὅλα τώρα ἔχομε· τί θέλεις νὰ σοῦ φέρω;
«Ξεύρεις, χλωμό μου ὄρφανό,
«Πῶς πλέον δὲν θὰ λὰς πεινῶ;»
Κ' εἶπ' ὁ μικρός — «Τὸ ξέρω...»

— «Τὸ ξέρεις! Πῶς; — Νό, ὁ Χριστὸς μᾶς πλοῦτισε,
[μητέρα·
«Σχολεῖό μου σὰν ἐπήγαινα, 'στὸ ῥημοκλήσι πέρα,
«Τοῦ εἶπα τοῦ καλοῦ Χριστοῦ γιὰ νὰ μᾶς βοηθήσῃ·
«Δὲν σ' ὤπε; — Ναι, ὁ Κύριος μᾶς ἔχει ἐλεήσει...
«Μ' ἓνα του ὁμως ἄγγελο γιὰ χάρι ἐδική σου
«Κι' ὅτι σοῦ ἔκανε Ἀδτὸς νὰ κάνῃς ἐνθυμήσου!»

Τὸ θαῦμα πῶς ἐγίνηκε; ὅταν 'στὴν ἐκκλησίᾳ
Παρακαλοῦσε ὁ μικρός, μυριόπλουτος κυρία,
Τὸ ἄκουσε σὲ μὴ γωνιά κρυμμένη, καὶ βοήθεια
Εἰς τὴν μητέρα ἔστειλε μὲ πονεμένα στῆθια...
Θαῦμα ἀλήθεια! Σήμερα ποῖα 'στὴν Ἀθῆνα δίνει;
Ποῖαν ἀφίνει ὁ συρμός νὰ κάν' ἐλεημοσύνη!

Α. ΠΑΡΑΣΧΟΣ.